

Sygnatura akt VI Ka 920/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **4 grudnia 2015** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Protokolant Sylwia Sitarz

przy udziale Marka Dutkowskiego

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2015 r.

sprawy **K. G. (G.)** ur. (...) w Z.

syna A. i I.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 13 lipca 2015 r. sygnatura akt II K 229/15

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Zabrze do ponownego rozpoznania.

VI Ka 920/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 13.07.2015 r. K. G. został uznany za winnego tego, że w dniu 10.10.2014 r. w Z. prowadził pojazd mechaniczny marki R. (...), o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się następującymi stężeniami alkoholu w wydychanym powietrzu: I badanie 0,49 mg/l, II badanie 0,45 mg/l, III badanie 0,37 mg/l, IV badanie 0,36 mg/l – będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a także w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, tj. przestępstwa z art. 178a § 4 kk i za to na mocy art. 178a § 4 kk, w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r., skazany został na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 kk, w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r., orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 7 lat.

Na podstawie art. 49 § 2 kk, w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015 r., orzeczono wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 1.500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w kwocie 70 zł oraz opłatę w kwocie 180 zł.

Apelację od tego wyroku, na korzyść oskarżonego, wywiódł prokurator, który zaskarżył orzeczenie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, zarzucając mu, mogącą mieć wpływ na treść wyroku obrazę prawa procesowego, a to art. 413 § 1 pkt 6 kpk, poprzez nieprecyzyjne wskazanie przepisów ustawy karnej, wyrażając się we wskazaniu w pkt. 1, 2 i 3 wyroku, iż sąd zastosował przepisy art. 178a § 4, art. 42 § 2 oraz art. 49 § 2 kk „w brzmieniu przed 1.07.2015 r.” podczas gdy przed 1.07.2015 r. w zakresie skutków prawnych popełnienia przestępstwa z art. 178a § 4 kk, istniały dwa stany prawne, powodujące różne konsekwencje dla oskarżonego w niniejszej sprawie.

W oparciu o podniesiony zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wskazanie w pkt. 1, 2 i 3, iż rozstrzygnięcia te zostały wydane na podstawie Kodeksu karnego w brzmieniu ustanowionym ustawą z dnia 12.02.2010 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny, ustawy – Kodeks karny wykonawczy oraz ustawy – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z dnia 16.03.2010 r., nr 40, poz. 227).

Apelacja nie jest pozbawiona słuszności. Niezależnie jednak od wagi podniesionych w niej argumentów, dotyczących obrazu art. 413 § 1 pkt 6 kpk, poprzez nieprecyzyjne wskazanie zastosowanych przepisów ustawy karnej, zaskarżony wyrok należało uchylić i przekazać sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd ten bowiem, wyrokując w sprawie, naruszył przepisy postępowania określone w art. 16 § 1 kpk oraz art. 31 i 32 ustawy z dnia 27.09.2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2013, poz. 1247), a uchybienie to mogło mieć wpływ na treść orzeczenia.

Rozprawa przed sądem rejonowym, na której wydano wyrok skazujący, odbyła się w dniu 13.07.2015 r., a więc po wejściu w życie przepisów ustawy z dnia 27.09.2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw. W myśl art. 32 cyt. ustawy dochodzenie, śledztwo albo postępowanie sądowe wszczęte lub prowadzone przed dniem wejścia jej w życie, tj. przed 1.07.2015 r., jest prowadzone nadal w dotychczasowej formie lub trybie i mają do niego zastosowanie przepisy szczególnie dotyczące tej formy lub trybu postępowania w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem art. 517g § 1 oraz art. 517i § 2 kpk, które stosuje się w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.07.2015 r.

W niniejszej sprawie postępowanie sądowe – w trybie uproszczonym – zostało wszczęte przed dniem 1.07.2015 r. (k. 44), a zatem zgodnie z art. 32 powołanej ustawy nadal powinno być prowadzone w tym trybie, ze wszystkimi wynikającymi z tego konsekwencjami, pomimo uchylecia przepisów art. 468-484 kpk. Co ważne, oskarżony został pouczony o treści art. 479 § 1 kpk, tj. o możliwości wydania wyroku zaocznego w wypadku nie stawienia się na rozprawę (k. 68a).

W zaistniałym układzie procesowym wyrok wydany w dniu 13.07.2015 r. w istocie był więc wyrokiem zaocznym, o którym mowa w art. 479 § 1 kpk. Należało go zatem doręczyć oskarżonemu na podstawie art. 482 § 1 kpk wraz z pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia sprzeciwu oraz możliwości połączenia sprzeciwu z wnioskiem o uzasadnienie wyroku na wypadek nieprzyjęcia lub nieuwzględnienia sprzeciwu. Odpis wyroku doręczony oskarżonemu w dniu 8.09.2015 r. pouczeń tych nie zawiera (k. 91).

Przepis art. 31 ustawy nowelizacyjnej nałożył z kolei na właściwe organy procesowe obowiązek przekazania stronom i innym osobom uprawnionym informacji o zmianie zakresu obowiązków i uprawnień wynikających z treści art. 75 § 1, art. 80a, art. 87a, art. 300, art. 321, art. 338, art. 349, art. 386 oraz art. 444 § 2 kpk, przy czym informacje te powinny zostać przekazane stronom niezwłocznie po dniu wejścia w życie ustawy.

Analiza akt sprawy wskazuje, że oskarżony nie został pouczony o treści nowych przepisów, a w szczególności o treści art. 80a kpk. Zgodnie z tym przepisem, na wniosek oskarżonego, który nie ma obrońcy z wyboru, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy wyznacza w postępowaniu sądowym obrońcę z urzędu, chyba, że ma zastosowanie art. 79 § 1 lub 2 albo art. 80 kpk; w takim wypadku udział obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy.

Oskarżony nie wiedział więc, że może ubiegać się o wyznaczenie obrońcy w trybie i na zasadach określonych w art. 80a kpk, co niewątpliwie naruszyło jego prawo do obrony.

Nie informując oskarżonego o prawie do wystąpienia z wnioskiem o ustanowienie obrońcy na podstawie art. 80a kpk sąd naruszył przepis art. 31 ustawy nowelizacyjnej oraz przepis art. 16 § 1 kpk nakazujący organom prowadzącym postępowanie pouczać uczestników postępowania o ciężących obowiązkach i o przysługujących im uprawnieniach. Podkreślić należy, iż brak takiego pouczenia lub mylne pouczenie, nie może wywoływać ujemnych skutków procesowych dla uczestników postępowania lub innej osoby, której to dotyczy.

Waga i charakter uchybień dostrzeżonych w toku kontroli instancyjnej nakazywały uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy sądowi rejonowemu do ponownego rozpoznania, w toku którego sąd będzie miał w polu widzenia przepisy ustawy nowelizacyjnej z dnia 27.09.2013 r. (Dz. U. 2013 r. poz. 1247). Wydając wyrok sąd precyzyjnie wskaże zastosowane przepisy ustawy karnej, zgodnie z art. 413 § 1 pkt 6 kpk.

Z tych względów orzeczono jak na wstępie.